

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș.

Biurul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25.

Apare în fiecare Dumineca.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Dumineca Sfinților Strămoși.

Sf. Evanghelie dela Luca c. 14. v. 16—24.

„Zis'a Domnul pilda aceasta: Un în om oarecaré a făcut cină mare și a chemat pre mulți. Și a trimis pre sluga sa în ceasul cinei să zică celor chemați: Veniți, că iată gata sunt toate.

Și au început toți d-impună a se lăpăda. Cel d-întâi a zis lui: Tărină am cumpărat și am nevoie să ies și să-o văz: rogu-te să mă erți. Și altul a zis: Părechi de boi am cumpărat cinci, și merg să-i ispitesc: rogu-te să mă erți. Și altul a zis: Muiere mi-am luat, și pentru acesta nu pot veni.

Și întorcându-se sluga aceea, a spus domnului său acestea. Atunci mâniindu-se stăpânul casei a zis slugei sale: Eși curând la răspântiile și ulișile cetății și săracii și betegii adu-i aici. Și a zis sluga: Doamne, s'a făcut cum ai poruncit, și încă mai este loc. Și a zis domnul către slugă: Eși la drumuri și la garduri, și-i si-lește să între, ca să se umple casa mea.

Că zic vouă: Că nici unul din barbații aceia, ce erau chemați, nu va gusta cina mea”.

Jidovii și mai ales cărturarii și farizeii și-au închipuit împărăția cerului că și o cină mare, un ospeț sum-

tuos, Mântuitorul folosindu-se de aceasta credință a lor fără se dea o explicație mai de aproape, în forma acestei parabole a voit să arete jidovilor și nouă tufurora acele piedeci, pentru cari ei nu vor pute lua parte la acest ospeț, adecă cari sunt acele motive pentru cari cei mai mulți dintre oameni nu vor putea intra în împărăția cerului.

Primul motiv bogăția: „mosie am luat al doilea motiv fala deșeartă; „cinci părechi de boi am cumparat“ al treilea motiv: poftele trupești „femeie am luat“ Servitorii trimiși pentru adunarea oaspeților vin singuri înderept...

A făcut cină mare, a pregătit totul și a chemat mulți oaspeți și când au fost toate pregătite și-a trimis servitorii să adune oaspeții cum spune Mântuitorul, toți oaspeți de frunte, au început a se scuza și nu a venit nici unul la cină.

Domnul și părintele casei, cum spune Sf. Scriptura s'a supărat și a trimis servitorii cu altă poruncă: mergeți în străzi și și la respântii și aduceți orbii, schiopii, săracii la measa mea și servitorii au făcut cum li s'a spus și tot au mai remaș locuri goale. Atunci a zis domnul servitori-

lor: mergeți și siliți oamenii de lângă drumuri și garduri să între, că să se imple casa mea.

Domnul casei, părintele tuturor este Dumnezeu care prin profeți și în urma prin Isus Hristos, prin apostolii săi și prin profeții bisericii sale a chemat întâi poporul jidovesc, după aceea păgânii și în fine până în zilele noastre întreaga omenime la fericirea cerului, însă cei chemați care de care la rândul lui refuză să asculte de chemarea dumnezeiască. Dumnezeu trimete atunci suferințe și necazuri, ca prin aceste să silească pe om să ducă o viață deslipită de lume.

Motivele, cari mai mult împedecă pe oameni să asculte de chemarea lui Dumnezeu sunt aceleași în toate timpurile.

Lacomia după bunuri și averi, și aci nu este vorba de bunul altuia. Cel de întâiu chemat a cumpărat moșie, prin urmare a fost stăpânul legitim al moșiei, însă a fost destulă pofta cea mare cu care alipit de acea moșie, ca să nu fie în stare se urmeze chemarea lui Dumnezeu.

În zilele noastre câți sunt de aceia, cari în așa măsură se lipsesc de bunul lor, indiferent că este mare ori mic, că de grija lui uită de Dumnezeu? Îngâmfarea învățaților cari se încred în știința lor deșeartă și fără temei; puternicii, cari se încred în puterea lor trecătoare și disprețuesc chemarea lui Dumnezeu? Al doilea motiv al osindirei.

Regina Elisabeta a Angliei, în secolul al XVI. a ținut o revistă asupra flotei engleze și privind la aceasta flotă strălucită a zis în îngâmfarea ei: „Dumnezeule, lasă-mă să domnesc patruzeci de ani peste aceasta flotă și renunț la împărăția ta”.

Dumnezeu cu a cea a pedepsit

această femeă că a lăsat se domnească 40 de ani.

Din parabola aceasta ar putea se creadă cineva că și viața în căsătorie este o piedecă a mântuirii, însă nu este așa, poate se trăiască cineva în căsătorie curat implinind datorințele acestui stat iar dacă cineva nu traeste curat ori este căsătorit, ori nu, acela nu poate să ajungă la Dumnezeu. Și câți sunt de aceștia în zilele noastre? La orașe? la sate? Zic vouă: „nici unul din aceștia nu vor gusta țina mea”

Bunul Dascăl.

(Urmare din No. 13)

În sfârșit steaua se arată spre răsărit. Când cerul lumii spirituale se întunecă cu desăvârșire, când nesiguranța și nedumerirea apasă cu nespusă greutate toată suflarea omenescă, atunci se ivește steaua luminoasă pe cer, care îndreaptă toate popoarele spre smerita iezele din Vifleim, unde s'a născut „lumina lumii”, Dascalul omenimei: *Isus Hristos*. A crescut în orașelul neînsemnat Nazaret, unde n'a văzut altă școală decât odaia de lemnărie, unde nu are alt dascăl decât pe lemnarul Iosif, logodnicul prea curat al Maicei Sale Prea sfinte Maria. Nu are legătură cu învățații lumii, călătorii de științe nu face, ci El (Isus) crește în muncă cinstită la colibuța neînsemnată a părintelui său crescător: *lemnarul Sft Iosif*. În acest răstimp, singur odată dă semn despre sine, când era de 12 ani. Se miră Izrailul, se uimesc păgânii la auzul cuvintelor plăcute.

De unde și-a câștigat acest băiat de lemnar această știință mângâietoare? își întrebau ascultătorii. Și Hristos

pruncul, își descoperea taina răspunzând farizeilor pătruși de uimire: *Iu-vățătura mea este a Aceluia Carele m'a trimis.*

Pășirea în public a „bunului Dascal” s'a întâmplat în modul următor:

Implinindu-și vârsta de 30 ani, într-o zi de Sâmbătă Isus merge în sinagoga din Nazaret. Dă semn, că dorește să citească. În dată i se dă în mână Scriptura, care deschizând-o chiar la cartea proirocului Isaia, citește cuvintele: *Spiritul Domnului peste mine, pentru aceea m'a uns pe mine și m'a trimis să duc vestea de bucurie săracilor și să vindec pe cei cu inima pocăită* (vezi Is. 61-1). După aceasta împăturând Scriptura a dato servitorului iar El a șezut. Ochii tuturor erau ațintii spre El, iar El își începe învățătura cu aceste cuvinte: *As-tăzi s'a împlinit Scriptura înaintea voastră.* Toți se mirau de înțelepciunea Lui și ziceau: *Om nici când n'a vorbit așa!*

Așa început și așa a continuat. Școală n'a deschis, catedră de învățământ n'a redicat într'un loc anumit, ci — după împrejurări — a învățat în sinagoge, la răspântiile drumurilor, pe malul mării, pe coasta dealui și la șes. Intemeiază împărăție, care n'are nevoie de poliție de frontieră, care se întinde peste toată lumea și a carei cotăjean poate să fie ori și care om cu bună voire. Din aceasta cauză nu se poate asemăna nici cu Moise nici cu Mohamed, cari pururea celea pământești le pun mai n'ainte și numai interesele a câte unui popor le servesc. Din contra, în ochii lui Hristos lucrul de căpetenie este sufletul și „buna vestire” a evangheliei o aduce tuturor oamenilor din întreaga lume.

Si ce învățatură se dă în școala bunului Dascal? Înainte de toate în școala Lui ni se înmulțesc cunoștin-

țele, în cât la întrebările de căpetenie ale vieții căpătăm răspunsurile celea mai hotărâte. Oare este Dumnezeu? Ce și cine este Dumnezeu? De unde este lumea și viața? De unde este omul? Pentru ce suntem pe lume? Și dacă suntem — unde vom merge? În „Totul nostru” și în „Credeu” se găsește neasemănat mai multă știință de cât în cărțile tuturor filozofilor. Pentru aceea spune un scriitor: Care a beut din izvorul acestei înțelepciuni, știe mai mult de cât Plato și e mai înțelept de cât Socrate.

Dela Hristos învățăm aceea, ce om nu-i instare să ne învețe: a iubi pe Dumnezeu peste toate, iar pe de-aprăpele chiar și pe vrășmaș ca pe noi înșine. Fără spiritul lui nu este iubire adevărată, umilită gata de jertfă pentru că iubirea de sine dizordinată, toate le mistue. Dar când sufletul ni se alipește de Hristos, pe care dragostea L'a coborât în iezelea Villeimului și l'a târit pe drumul crunt al Golgotei până pe altarul crucei, când auzim sunând cuvintele dulci ale Mântuitorului că: *Ce-a ce faceți acestor micuți — mie-mi faceți* — sufletul nostru prinde scântei și de dragul *Dascalului* suntem gata a iubi numai de cât și pe cel mai inversunat vrășmaș al nostru. Pe fecioarele mânăstirilor, călugărițele spitalelor, pe muceniei, pe croic neamurilor — pe toți spiritul *bunului Dascal* îi însuflețește. În știința și duhul lumii păcătoase, cu deosebire a lumii, în care trăim — în zădar ne fălăm cu ea — nu este un picur de căldură, căci este pătrunsă de duhul mândrie, iși când e vorbă de jertfă — se dă de o latură.

(Va urma)

În ziua de 20 Decembrie, se face amintirea Sf. Martir Ignatie purtătorul de Dumnezeu (Theophoros). Era al treilea episcop al Antiochiei, învățăcelul Sf. Ioan evanghelistul. Tradițiunea susține, că dânsul a fost pruncul acela despre care Sf. Ev. Matei scrie (18, 2, 3.):

„Și chemând Isus un prunc, l-a pus pre el în mijlocul lor — ucenicilor — și a zis: Amin grăesc vouă, de nu vă veți întoarce și să vă faceți ca pruncii, nu veți intra întru împărăția cerurilor. Că cine se va smeri pre sine ca pruncul acesta, acela este cel mai mare în împărăția cerurilor. Și cine va primi pre un prunc ca acesta întru numele meu, pre mine mă primește.“

A suferit martiriu în vremea împăratului Traian, care după ce a învins pe Daci, a mers în Antiochia, ca de acolo să pornească în contra Persilor, pe cari dorind ai învinge, a dispus să se aducă jertfe mari zeilor celor păgâni. Sf. Ignatie sa prezentat înaintea împăratului și l'a rugat să nu silească și pe creștini a jertfi idolilor. Împăratul l'a întrebat: „Ce fel

de spirit blestemat ești tu, care calci poruncile mele și seduci și pe alții spre perirea lor“. Ignatie i-a răspuns: Dacă mă numești spirit rău, pentru că sunt rău către spiritele cele rele, atunci sunt rău. Traian: Dar pe tine te numesc purtător de Dumnezeu? Cine e acela? Ignatie: „În a cărui inimă este Hristos“ Împăratul: „Dar tu cugești că noi n'avem zei, cari sunt cu noi și cari se luptă cu noi în contra inamicilor noștri? Ignatie: „Pe diavoli îi numești dumnezei, unul este numai Dumnezeu, care a zidit toate și pe care eu îl port în inima mea“ Împăratul: „Așa dară tu porți în inima ta pe cel restignit? „Da — răspunse Ignatie — căci scris este: în voi locuiesc și în voi sunt“. După convorbirea aceasta împăratul la condamnat să fie dus la Roma și să se arunce înaintea fiarelor sălbatice.

Iar Sf. Ignatie a dat mulțumită lui Dumnezeu că poate fi părtaș morții atât de dorite a martiriului. Aceasta s'a întâmplat în ziua de 20 Decembrie anul 107 după Hristos.

(După: Tit Bud: Viața Sf.)

Calendar săptămânal.

14—20 Decembrie 1924.

14. **Duminică,** Sf. M. Tirs. Leucie, Calinic, Filimon, Apolonie și Arian. (Dum. XI. d. înălțarea sf. Cruci — 28 d. Rus. — a Strămoșilor — Ap. D. Strămoșilor — Ev. Inv. VI-Vers 3).
15. **Luni.** Sf. Eleuterie și cuv. P. Pavel cel din Latro.
16. **Mărți.** Sf. Profet Ageu.
17. **Miercuri.** Sf. Pr. Daniil și cei 3 tineri Anania, Azaria și Misail.
18. **Joi.** Sf. M. Sevastian și cei împreună cu dânsul Claudiu, Nicostratu, Castor, Zoe, Castul, Marcu, Marcel și Trancvil.
19. **Vineri.** Sf. M. Bonifație.
20. **Sâmbătă.** În serbarea Nast. D. I. Hristos.